

White hunter – Black heart!

Solen er ved at stå op over Waterberg's syv søstre, syv bjergtinder i det nordlige Sydafrika, som ifølge de lokale legender vogter over indbyggerne i bjergene. Det er isende koldt, for i modsætning til de flestes forestilling om Afrika, så er der bidende koldt om morgenen, men utroligt smukt og dugfrisk.

Hvorfor skriver jeg sådan om en morgen i Sydafrika? Det gør jeg fordi jeg denne morgen er inviteret på jagt med brødrene Brian og Casper Øland, som sammen med mig og vores familier holdt sommerferie på en safari camp i netop Sydafrika, nærmere bestemt i Waterberg bjergene som ligger i Limpopo provinsen i det nordlige Sydafrika, et af de mest fascinerende steder jeg endnu har været.

Tanken var egentlig ikke at vi skulle på jagt, faktisk havde jeg nedladende udtalt at jeg ikke behøvede at rejse til den anden ende af jordkloden for at slå dyr ihjel, men som så mange gange før måtte jeg indrømme at man har et synspunkt til man tager et nyt.

Aftalen kom i stand en fredag aften, hvor vi sad i campens spisesal, og hyggede os med lækre bøffer af en af de stedlige antiloper sammen med mængder af den gode Sydafrikanske rødvin, og pludselig kom Brian ind på mulighederne for at gå på jagt i området, det ene ord tog det andet, og jeg kom for skade at nævne en af mine store drømme, nemlig at få lov til at følge en professionel

jæger en dag eller to, ikke for at gå på jagt, nej mere for at opleve spændingen ved at pürche sig ind på vildtet, opleve stilheden, indsnuse duftene ude i bushen, måske ligefrem opleve faren ved at være ude i samme terræn som løven og leoparden.

Nogen gange skal man enten holde sin mund, eller også må man tage konsekvensen af sine udtalelser, men da jeg nu havde været åbenmundet om min drengedrøm, og brødrene hellere end gerne ville have mig med, sikkert for at have en med der kunne forevige dagen med fotografiapparatet, men det er jo ligegyldigt, for det var jo netop det jeg gerne ville, så inden jeg havde set mig om var den lokale professionelle jæger Francois Tront, en erfaren ung Sydafrikaner, blevet tilkaldt, og hvis vi mente det, ville han hellere end gerne arrangere sådan en jagt for os i den følgende weekend.

Nu var der jo ingen vej tilbage, familierne blev høfligt forespurgt, om de havde noget imod, at vi stak af fra swimmingpool og solsengene, men de kunne jo godt se på os, at vi ville gå endog meget langt for at få lov til denne enestående chance, så tilladelsen var hurtigt i hus, derefter var vi 3 i en helt anden verden, der blev talt jagt og safari til langt ud på aftenen, hvad vi forestillede os, og hvilket trofæ brødrene havde i tankerne, ligesom vi snakkede inderligt om hvordan det skulle foregå, og om vi overhovedet havde en chance?

For en gangs skyld gik vi tidligt til ro, for jagten skulle starte tidligt næste morgen ved solopgang, og selvom vi gik i seng med hønsene, så var det svært at falde i søvn.

Vækkeuret ringede som solen stod op, normalt tager man sig lige 10 minutter ekstra, men ikke i dag, for det var jo i dag, at drengedrømmene skulle opfyldes. Hurtigt under bruseren, skraberen hastigt henover kinderne, på med den nye safariskjorte og hatten, og op til restauranten for at få lidt morgenmad inden vi skulle af sted.

I restauranten er jeg første mand, tusinde tanker går gennem hovedet, var det overhovedet i dag? jo der kommer Brian og Casper, pyha, det må bare ikke glippe. Vi indtager morgenmadsen mens vi i smug skæver over til vejen, hvor bliver Francois af? Har han glemt vores aftale?

Langt om længe dukkede Francois op, flat tire sorry guys, men nu var det klaret og vi kørte endelig op af jordvejen for at komme ud af campen, først igennem første låge, og siden igennem den sidste låge oppe ved landevejen, og så i fuld fart mod øst, for at komme til skydebanen, hvor vi skulle testes for skydefærdigheder, og træfsikkerhed, undervejs fortalte Francois, at køleboksen var fyldt op til randen med "water", åbenbart et sydafrikansk slang for øl, for der var ikke en dråbe vand i kassen, men derimod et bredt udvalg fra de lokale bryggerier, nå mon ikke vi klarer det også tænkte jeg mens jeg småfrøs i den kolde afrikanske morgenbrise, der var sikkert ikke mere end 7-8 grader, men pyt vi var undervejs.

Så drejede vi ind af en lille sidevej til den store vej vi havde kørt på indtil nu, det hører med til historien at også den store vej var en grusvej fyldt med store huller og bump, og det siger sikkert

lidt om standarden af den mindre vej vi nu befandt os på, nå pyt med det, nu var vi fremme ved skydebanen, og Francois pakker sit kæreste eje ud, en Winchester 308 riffel, den riffel han på en enkelt dag skød 11 løver med, mens han var ansat i Krüger parken, sydafrikas største nationalpark, og sikkert også den riffel han sov med de fleste nætter, der var ingen tvivl om, at det var hans livs største eller muligvis næststørste kærlighed, han gik de 100m ud for at sætte skiven op, mens vi andre kiggede lidt forlegne på hinanden, hvem turde skyde først?

Casper meldte sig til, at være den første der skød med klenodiet, og placerede 3 skud temmelig perfekt indenfor diamanten, brormand Brian var næste, og gjorde ligeså godt, og selvom jeg havde erklæret at jeg ikke ville nedlægge noget denne dag, så kunne jeg jo godt tænke mig, at prøve at skyde med denne vidunderlige riffel.

Nu er det jo ikke så sjovt at være den sidste, når de 2 foregående havde vist sig som så glimrende skytter, men nu var det jo for sent at fortryde, og jeg placerede 3 skud næsten ligeså pænt som dem.

Vores skud vækkede en bavianflok i nærheden som gav udtryk for deres mishag med vores forehavende så tidligt om morgenen, og Francois erklærede at vi senere i dag ville skyde aber, noget jeg på dette tidspunkt troede, var en spøg, men som senere skulle vise sig at være dybeste alvor, da stort set alle sydafrikanere hader aber, og betragter dem som skadedyr, ligesom vi europæere hader og frygter rotter, men det vender jeg tilbage til senere.

Vi var nu vejret og fundet tunge nok til at blive taget med ud på jagt terrænet, et område på ca. 500 hektar, altså efter danske forhold et ganske stort areal, men efter lokale forhold et temmelig lille areal.

Casper havde på forhånd erklæret, at han ønskede at skyde en blesbuck

Det er en middelstor antilope, som i størrelse bedst kan sammenlignes med et dansk dådyr, broren Brian havde på forhånd ønsket, at nedlægge en impala, nok den bedst kendte af Afrikas antiloper

Vi kørte langsomt ind på terrænet, spændte på hvordan dette her skulle spænde af, Francois havde sikkert loddet stemningen, og efter 10 minutter standsede han bilen og forklarede os at vi bare kunne skyde fra bilen, når første lejlighed bød sig, vi kiggede mistroisk på hinanden, og skævede lidt forsigtigt til ham igen, mente han virkelig det? Dagen var knapt begyndt og vi frygtede alle at den ville være slut inden for den næste halve time, pyha han tog bare gas på os, pokkers så overbevisende sort humor kan være når man for en gangs skyld selv er offer for den.

Vi cruisede mere rundt på de små veje, indtil vi spottede en flot Impala, Brian og Francois sneg sig ind i bushen, for at se om det var muligt at komme på skudhold af de sky dyr, imens sad Casper og jeg selv tilbage i bilen og prøvede at være stille.

Det er noget af det mest intense jeg har været med til, forestil Jer total stilhed, på nær nogle få fuglestemmer, lori, cape turtle dow, og latterfugl, som uafbrudt fungerer som baggrundsmusik, man sidder uafbrudt og venter på skuddet, men det kommer ikke, for her er vildtet jægerne langt overlegne, og sådan gik den første pürch også for os, med at 2 jægere mere eller mindre slukørede kom ud af krattet igen, men morgenen var ung endnu, og vi ledte videre, dog var det Casper der fulgte Francois næste gang, og imens fik Brian og undertegnede tid til en dybt filosofisk samtale om det at være storebror, hvilket var den rolle vi begge havde, interessant som problemstillinger kan være de samme, selvom man dårligt kender hinanden.

Vi fik også tid til at, lede efter spor i sandet, mens det 2 andre jægere var væk, og det er også utroligt spændende at prøve at afkode, hvilket vildt der har passeret os for få timer eller minutter siden.

Pludselig kommer de 2 frem på vejen længere fremme, og fortæller hvad de har set, og nu starter en længere eftersøgning af vildtet, og efter et par timers intens jagt falder det første skud, og Casper har nedlagt sin blesbuck, så følger nogen minutters ventetid for at være sikre på at dyret er dødt, og ikke springer op.

Så er det tid til de obligatoriske fotografier af jæger, trofæ og riffel ikke mindst i vores sammenhæng.

Vi får båret bukken ud til jeepen, og det er tid til at fejre det flotte resultat, med lidt "vand" alias de førnævnte dåsebajere af mærket Black Label fra "der kylebooks".

Så er klokken ved at være frokosttid, og mens morgenmaden foregik i næsten andægtig stilhed, ja så blev alle indtrykkene vendt og drejet endnu engang, mens vi til stadighed forsikrede hinanden om at dette her bare var den fedeste oplevelse!

Efter frokost hvilede presset så udelukkende på Brians skuldre, nu var der jo kun et muligt bytte tilbage, og mon ikke også at man er lidt spændt, når ens lillebror, lige har leveret et pragtskud?

Brian tog nu byrden på sine skuldre med værdighed, og uden at lade sig mærke med presset, vi kørte længere ind på arealet, og spottede også en fin buk, som gik alene, de 2 prøvede nu at snige sig ind på ham, men det var åbenbart en gammel og meget erfaren buk, for det viste sig totalt umuligt at komme på et ordentligt skudhold af ham, hver gang Brian lagde an var der lige en kvist der knækkede, eller en fugl der gav et advarselsskrik, og hver gang flyttede bukken sig lige akkurat så meget at skuddet ville være uansvarligt, og det kom end ikke på tale at tage chancen, nok var det unge og ivrige jægere, men sjældent har jeg mødt nogen med sådan en jagtetik!

Det skulle vise sig at være en sværere opgave end først antaget at komme på skudhold af det vi ønskede, og modløsheden sneg sig vist lidt ind på os i timerne der gik, men pludselig spottede vi igen en enlig buk, som med det samme opdagede os, og flygtede, og igen sank hjertet ned i livet på os, men Francois nægtede at opgive håbet, og beordrede Brian med sig ind i det tørre krat, en næsten umulig opgave ventede, for efter mange timers venten i spænding og hede, skulle der ikke

trædes forkert på noget tidspunkt, før bukken ville være over alle bjerge, men jagtgudinden Diana var os åbenbart venligt stemt, for efter få minutters intens venten udløstes spændingen med winchesterens drøn, og betragtet i kikkerten, så jeg hvordan bukken sprang lodret i vejret for derefter at falde standødt mod jorden, et rigtigt fint skud.

Nu ventede vi igen i behørig afstand, inden vi bevægede os ind i bushen til bukken, til mere fotografering.

Så var det igen tid til, at fejre med mere "water".

Da vi havde afleveret bukken i et nærliggende slagtehus, hvor dyrene skulle behandles så de ønskede trofæer bliver som jægerne drømmer om, og kødet hængt til modning i kølerummet, for intet går til spilde her, ja så var der et par timer til fri disposition inden mørket faldt på, og som jeg nævnte tidligere, så hader sydafrikanere aber af et godt hjerte, for de små grønne marekatter sniger sig ofte ind i beboelser og raserer alt, og de store bavianer, hvor de største hanner er ca. 7 gange stærkere end en voksen mand, kan være direkte farlige, såfremt de forsøger at bryde ind foregår det ved at rykke dørene ud af karmen, eller bryde direkte gennem stråtagene, ligesom de kan være endog særdeles skadelige for antilopevildtets unger.

Nu forekommer det jo lidt uetisk, i hvert fald for en dansker, at skyde primater, vores nærmeste slægtninge, men når man hører hvilke skader de forvolder, og prøver at drage paralleller hvordan vi efterstræber vores skadedyr, og samtidig tænker på at man er i et helt anderledes samfund med andre normer, ja så besluttede jeg at få denne oplevelse med, uden at få moralske kvababelser af den grund.

Vi havde nu ikke særskilt heldet med os, heldigt for min samvittighed, og aberne, men det lykkedes dog at skyde en enkelt grøn marekat, inden dagen sluttede og vi skulle hjem til lodgen for at fortælle om dagens oplevelser.

En fantastisk dag, i et fantastisk selskab, og jeg vil gerne takke fordi Casper og Brian ville have mig med, og sende en stor tak til Francois for hans fine væremåde, her var intet snobberi overfor mig som ikke jæger, men stor udvist professionalisme.

